

ACORD DEL CONSELL DE GOVERN, PEL QUAL ES CONCEDEIX LA MEDALLA D' OR DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS A MIQUEL BARCELÓ ARTIGUES

La institució de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, la més alta distinció que concedeix el Govern, obeeix a la voluntat d' homenatjar els ciutadans il·lustres de les Balears i de reconèixer-los públicament els mèrits en que han excel·lit, com també al desig d' enaltir davant tots els valors que els han caracteritzat, l' actitud de servei a la nostra terra des dels llocs més diversos, l' estimació que hi han sentit i la contribució, conscient o inconscient, que han fet en el procés de redreçament cultural, social o polític de les nostres illes.

Miquel Barceló i Artigues, pintor, va néixer a Felanitx el 1957. Començà estudis a l' Escola d' Arts i Oficis de Palma i a l' Escola de Belles Arts de Sant Jordi (Barcelona). El 1976, va fer part del grup Art Jove, presentat al Saló Mercantil d' Inca, i es relacionà amb els moviments de renovació plàstica que sorgiren en els anys 70 a Mallorca. Col·laborà amb el grup Taller L·lunàtic i amb la revista del grup *Neón de Suro*. Influït pels corrents de l' art *brut* i efímer, exposa al Museu de Mallorca la mostra «Cadaverina 15», sobre la descomposició dels elements orgànics, un tema recurrent en la seva pintura. Els seus inicis en el camp artístic s' emmarquen en l' art conceptual. Del 1975 al 1981, alternà la seva residència entre Palma i Barcelona, on es relacionà amb l' avantguarda (Xavier Mariscal, José Manuel Broto i Xavier Grau). Participà en la mostra «Otras figuraciones», que va tenir lloc a Madrid el 1981, on conegué el marxant Rudi Fuch, que el seleccionà per participar a la fira d' art «Documenta» de Kassel (Alemanya). El 1983, participà a Arco 83 (Madrid), on pintà el tema *L' ombra che trema* per a la fundació Lucio Amelio de Nàpols. El mateix any, residint a París, fa una exposició individual i comença a ser conegut internacionalment. El 1984, marxa a Portugal amb Xavier Mariscal, on reintrodí a la seva obra temes paisatgístics marins, ja iniciats a Mallorca. Torna a París i prepara una exposició a Nova York, amb un conjunt de teles de gran format sobre el tema *cuina*. Novament a Barcelona, el 1986, decora, per encàrrec de l' Ajuntament de la ciutat, la cúpula del Mercat de les Flors. Exposa a Bordeus, Nova York i Palma. L' any 1988, rep el Premio Nacional de Pintura, atorgat pel Ministeri de Cultural espanyol.

Ha fet incursions en el camp de l' escultura i la ceràmica i ha experimentat amb gran diversitat de tècniques i de materials. En general, la seva obra com a artista està molt lluny dels reduccionismes analítics que s' usen actualment en el món de l' art. El seu és un treball complex que juga amb elements diversos: la riquesa textural de la seva superfície conformada per una gran varietat de tècniques i materials, la seva riquesa metafòrica i l' efectivitat del seu llenguatge, el retorn constant dels mateixos temes o variacions amb tractaments diversos i a vegades confrontats ... el converteixen en un artista polivalent, de classificació difícil, i això fa que hagi estat definit com el primer gran pintor del segle XXI, reconegut internacionalment.

El mes d' abril de 1998, fa una gran exposició al MACBA (Barcelona) i a l' església de Santa Eulàlia de Sicília (novembre de 1998). Exposa ceràmiques al Museu d' Art Contemporani de la Fundació March de Palma (juny de 1999- gener de 2000). Presenta el *Llibre per a cecs*. Inaugura a Madrid, en el Reina Sofía, una retrospectiva sobre paper (1999). La Generalitat de Catalunya li atorga el Premi Nacional de Catalunya d' Arts Plàstiques 1999.

Atès això, i d' acord amb el que disposa el Decret 54/1984, de 26 de juliol, de creació de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, modificat pel Decret 15/1989, de 9 de febrer, a proposta del president, el Consell de Govern, a la sessió de dia 18 de febrer de 2000, adopta el següent

ACORD

Concedir la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears a Miquel Barceló i Artigues, en atenció i reconeixença al mèrit d'haver contribuït amb la seva pintura, amb la seva capacitat de crear reconeguda universalment, a fer que les Illes Balears mereixin una mirada diferent del món; per haver mantingut una actitud personal de compromís amb la terra i amb tot allò que hi és pròxim: la conservació de la natura, la defensa d' una manera de viure i de captenir-se, en el llarg camí de redreçament cultural polític de les nostres Illes.

ACORD DEL CONSELL DE GOVERN, PEL QUAL ES CONCEDEIX LA MEDALLA D' OR DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS A JOAN MARÍ I CARDONA

La institució de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, la més alta distinció que concedeix el Govern, obeeix a la voluntat d' homenatjar els ciutadans il·lustres de les Balears i de reconèixer-los públicament els mèrits en que han excel·lit, com també al desig d' enaltir davant tots els valors que els han caracteritzat, l' actitud de servei a la nostra terra des dels llocs més diversos, l' estimació que hi han sentit i la contribució, conscient o inconscient, que han fet en el procés de redreçament cultural, social o polític de les nostres illes.

Joan Marí i Cardona va néixer a Sant Rafel (illa d' Eivissa) el 19 d' octubre de 1925. Va fer estudis als seminaris menor d' Eivissa (lletres i humanitats) i major de València (filosofia escolàstica, història, literatura i ciències naturals), com també a la Universitat Pontifícia de Salamanca (teologia dogmàtica i moral, llengües clàssiques).

Ordenat de prevere, fou assignat al servei de la parròquia de Sant Carles de Peralta (1952). Entre 1969-1976, formà part de l' equip de tres preveres que tingueren a càrrec seu la parròquia de la Santa Creu.

A proposta del bisbe Antoni Cardona Riera, és nomenat pel Ministeri de Justícia l' any 1953 canonge arxiver de la Catedral d' Eivissa i inicia les primeres seccions de l' arxiu capitular. N' ordena i investiga els fons documentals, investigacions que ben sovint són completades amb visites als arxius de la Corona d' Aragó, del Regne de Mallorca, Arquebisbat o Capítular de Tarragona. Membre de la Comissió del Patrimoni Històric-artístic d' Eivissa i Formentera.

És l' encarregat de gestionar tot el procés per posar en marxa Ràdio Popular a Eivissa, de la qual és el director fins el 1979. Vicari general del bisbat entre 1979 i 1989.

Professor de llengua grega, de geografia, de lògica crítica i ontologia en el Seminari d' Eivissa, ocupa entre 1978 i 1994 la presidència de l' Institut d' Estudis Eivissencs. L' any 1992, recull, com a president de l' Institut d' Estudis Eivissencs, la Creu de Sant Jordi concedida per la Generalitat de Catalunya a aquesta entitat i, el 1995, rep la Medalla d' Or del Consell Insular d' Eivissa i Formentera.

Ha estat director administrador de la residència d' ancians Reina Sofia del Bisbat d' Eivissa (1977) i director de Càritas Diocesana a Eivissa i Formentera (1982).

Pren part en els actes del 11 Congrés Internacional de la Llengua Catalana a Manacor i a Eivissa. A València, hi presentà la ponència *La llengua catalana a les Illes Pitiüses segles XIII-XX*.

Pel que fa a la línia central de publicacions previstes per a l' arxiu de la catedral d' Eivissa, investiga el repoblament de les illes d' Eivissa i Formentera després de la conquesta catalana de l' edat mitjana. Entre les seves nombroses publicacions destaquen *La conquesta catalana de 1235*, apareguda a la col·lecció «Illes Pitiüses» (1976), que serà completada amb *Santa Eulàlia, Les Salines i El pla de Vila*. Així mateix, de les seves investigacions i troballes, se n' han editats *Els llibres d' entreveniments* (1981), els cinc volums de *Manuscrits de la Reial Capbreuació d' Eivissa i Formentera* (1983), *Balansat* (1984), *Santa Maria d' Eivissa* (1985), *Portmany* (1990), *Calendari de festes de les illes Balears i Pitiüses* (1992), *Els camins i les imatges de l' arxiduc, ahir i avui* (premi 31 de desembre de l' Obra Cultural Balear 1993), *Formentera; documentació i paisatges* (1994) i *Les famílies d' Eivissa i Formentera*, obres que han esdevingut essencials en la historiografia recent de les Pitiüses.

Per altra banda, les publicacions de tipus històric local de Joan Marí Cardona han estat nombroses a la revista *Eivissa, Estudis Baleàrics, Fontes Rerum Balearium, El Pitiús, La Veu d' Eivissa i Formentera*.

Atès això, i d' acord amb el que disposa el Decret 54/1984, de 26 de juliol, de creació de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, modificat pel Decret 15/1989, de 9 de febrer, a proposta del president, el Consell de Govern, a la sessió de dia 18 de febrer de 2000, adopta el següent

ACORD

Concedir la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears a Joan Marí i Cardona, en reconeixença als seus mèrits com a historiador de les Pitiüses, professió que, lluny del reducte dels especialistes, ha sabut convertir en una eina de coneixement a l' abast de tots sobre l' origen i la identitat de les illes d' Eivissa i Formentera; com a testimoni de gratitud per l' exemplaritat de tota una vida dedicada a la recerca i als estudis sobre la realitat d' Eivissa i Formentera.